

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **F. J.**
bytem S. 92, X B. – B.
zastoupený advokátem Mgr. Bc. Lukášem Bělským
sídlem Domažlická 1256/1, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2018, č. j. KUZL-71388/2017-2, ve věci
přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. **Napadeným rozhodnutím** žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Vsetín (dále jen „městský úřad“) ze dne 7. 8. 2017, č. j. MUVS 2468/2017/OSA/Vt. Městský úřad citovaným rozhodnutím uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupek měl žalobce spáchat tím, že dne 17. 1. 2017 v 9.05 h jako řidič motorového vozidla Volkswagen Touran, registrační značky X, nebyl při řízení připoután bezpečnostním pásem a tím porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Za toto jednání městský úřad žalobci uložil pokutu ve výši 1 500 Kč a náhradu nákladů správního řízení v paušální výši 1 000 Kč.

2. **Žalobce v žalobě** namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný se nevypořádal s námitkou úpravy procesních postupů ve vztahu k obecným principům ústavnosti, právního státu a smyslu materiálního aspektu přestupku. Žalovaný se dále nevypořádal zákonným způsobem s důkazními návrhy žalobce ohledně provedení rekonstrukce předmětného skutku, výsledku spolujezdce žalobce, který vozidlo řídil v době tvrzeného přestupkového jednání, nikoliv však již v době zastavení vozidla hlídkou Policie ČR (dále jen „policie“) a námitkou ztmavených skel na vozidle žalobce. Žalovaný přešel i námitku žalobce o způsobu odměňování příslušníků policie za prokázané přestupky. Žalovaný se rovněž nevyjádřil k nevypořádání vznesených důvodů zakládajících pochybnost o nepodjatosti oprávněných úředních osob.
3. Nezákonný byl postup městského úřadu, kdy provedl ústní jednání, aniž by se vypořádal se vznesenou námitkou podjatosti. Tento postup byl v rozporu s § 14 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí napadeného žalobou (dále jen „správní řád“). Nařízené ústní jednání dne 5. 6. 2017 bylo úkonem, který snesl odkladu. Žalobce byl provedením ústního jednání v jeho nepřítomnosti zkrácen na svých právech, neúčastnil se provádění důkazů, nemohl navrhnout důkazy a vyjadřovat se. Žalobce důvodně očekával, že ústní jednání neproběhne, a proto se nedostavil. Městský úřad vydal rozhodnutí, aniž by rozhodl o námitce podjatosti.
4. Žalobce namítal, že se přestupku nedopustil, protože ve spise není jediný objektivně přezkoumatelný důkaz, ze kterého by vyplývala vina žalobce. Žalobce v době spáchání přestupku vozidlo neřídil, došlo k výměně žalobce s řidičem vozidla. Ze spisu vyplývá, že policisté nebyli s vozidlem žalobce v nepřerušovaném vizuálním kontaktu. Je nesporné, že vozidlo bylo zastaveno až relativně dlouhou dobu po spáchání přestupku. Žalovaný nevykloučil, že došlo k dobrovolnému zastavení vozidla, výměně řidičů, případně opuštění vozidla daným řidičem. S tím se žalovaný vůbec nevypořádal. Žalobce výslovně navrhl výslech řidiče vozidla. Tento důkazní návrh mohl podpořit tvrzení žalobce a ozřejmit skutkový stav. Žalovaný postupoval v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů.
5. Městský úřad se zákonným způsobem nevypořádal ani se zaviněním. Zavinění je nutné prokázat a řádně odůvodnit, nikoliv jen konstatovat, že žalobce se daného jednání dopustil z nedbalosti.
6. Vady správního řízení v prvním stupni žalovaný nezhojil. Žalobce v odvolání i žalobě namítal porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Z obecného poučení nebyl žalobce schopen seznat, kdy přesně nastane okamžik, kdy bude mít městský úřad opatřen dostatek podkladů pro rozhodnutí ve věci a kdy vydá rozhodnutí. Žalobce se neúčastnil ústního jednání, a tak důvodně předpokládal, že mu městský úřad alespoň sdělí, že ve věci jednal a umožní mu vyjádřit se k podkladům ze spisu před vydáním rozhodnutí. To však městský úřad neučinil. Správní orgány nesplnily poučovací povinnost podle § 4 odst. 2 správního řádu.
7. Žalobce namítal, že nenaplnil materiální stránku přestupku a správní orgány ji neprokázaly. Správní orgány byly povinny materiální stránku přestupku zkoumat. Žalobce nikoho neohrozil, ani neomezil.
8. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** uvedl, že není jeho úkolem výslovně rozebírat každou jednotlivou námitku odvolatele, jak již konstatoval obdobně Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 6 As 233/2015-58 nebo č. j. 1 As 252/2016-48. Žalovaný své úvahy

zdůvodnil, zabýval se odvolacími námitkami a předložil konkrétní ucelenou argumentaci oponující argumenty. Ostatně sám žalobce proti úvahám žalovaného brojí konkrétní argumentací. Návrh na rekonstrukci žalovaný vypořádal na straně 9 svého rozhodnutí o odvolání. Žalovaný považoval rekonstrukci za nadbytečnou a není jeho úlohou vyslýchat vždy za každou cenu svědky navržené obviněným. Žalovaný vysvětlil, proč výpovědi policistů považoval za dostatečně věrohodné na straně 12. Konzistentní výpovědi zasahujících reálně existujících policistů žalobce nemůže zpochybnit výsledkem neexistující osoby. Výpovědi zasahujících policistů byly věrohodné, nikoliv proto, že šlo o policisty ale jednoduše, protože zapadaly do kontextu dané události, policisté vypovídali spontánně, volně, zatímco žalobce poslední zbytky věrohodnosti svojí verzi příběhu zlikvidoval uváděním fiktivního řidiče, s nímž se za jízdy vyměnil. Žalovaný výslovně popsal existenci materiální stránky přestupku na straně 13 a 14, důkazní návrhy výsledku J. V. žalovaný vypořádal na straně 10 až 11 a námitky k hodnocení policistů podle výkonnosti pak na straně 12 napadeného rozhodnutí o odvolání. Žalovaný se výslovně věnoval i vznesené námitce podjatosti na straně 4 až 6, ke konání ústního jednání na straně 7 a 8 a k právu na vyjádření se k podkladům rozhodnutí na straně 7 a 8 napadeného rozhodnutí. K přenesení důkazního břemene na obviněného při zpochybňování provedených důkazů žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 9/2013-25. Žalobní námitka o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o odvolání a nevypořádání obecných a šablonovitých námitek je podle žalovaného založena pouze na nedostatečném přečtení napadeného rozhodnutí a nikoliv na objektivní realitě.

9. K námitce podjatosti žalovaný opakoval, že byla zjevně účelová a že byla prakticky zneužitím práva. Žalobce zneužil příslušného dobrodíní zákona namítat podjatost úředních osob k jinému než zákonem zamýšlenému účelu. Namísto přednesení konkrétního důvodu podjatosti „hrál žalobce pouze o čas“. Žalovaný tento postup i s poukazem na nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 83/96 odmítl. Žalobce byl včas informován o ústním jednání a byl na něj řádně předvolán. Pokud žalobce trval na podjatosti úředních osob, mohl se ústního jednání zúčastnit a namítané zopakovat před městským úřadem. Žalobce nemohl důvodně předpokládat, že pouze z důvodu podání (vadné) námitek podjatosti městský úřad ústní jednání odročí. Postup městského úřadu proto nemohl mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Navíc ani v žalobě žalobce konkrétně neuvedl, jaké důkazy nemohl v důsledku neúčasti na ústním jednání navrhnout a jak a k čemu se vyjádřit. Žalobní námitka představuje pouze hypotetické úvahy, bez uvedení konkrétních tvrzení. I přesto ale žalovaný tuto námitku podjatosti postoupil k rozhodnutí a neodbyl ji pouhým konstatováním o zneužití práva. Žalovaný se vystavil riziku, že nadřízený orgán jeho podjatost konstatuje, ale to pak je důvodem případné obnovy řízení. Pokud by však žalovaný takovéto riziko nepodstoupil, došlo by ke zcela bezdůvodným průtahům v řízení. Žalovaný nijak veřejné subjektivní právo žalobce na projednání věci nepodjatými osobami nezkrátil. Žalobce totiž ani v podané žalobě neozřejmil, co konkrétně mu na jeho pracovištích, včetně ředitele a hejtmana vadí v souvislosti s jeho přestupkovou věcí. Žalovaný vysvětlil dostatečně absurditu tvrzení žalobce, že všichni pracovníci žalovaného (kterých je více než 400), včetně ředitele a hejtmana, jsou příbuzní zasahujících policistů, jinak než „od Adama a Evy“ (pokud bychom přistoupili na kreacionistickou teorii vzniku světa člověka), a že snad by si tohoto příbuzenského vztahu byli vědomi, a proto „drželi při sobě“ a „navzájem se kryli“ po mnoho a mnoho generací od „stvoření světa“. Jakkoliv obecné povědomí přisuzuje obyvatelům jihovýchodní Moravy vyšší míru vstřícnosti a srdečnosti, nelze z toho dovozovat, že ve Zlínském kraji jsme všichni příbuzní.

10. Se zaviněním se žalovaný rovněž vypořádal a u odůvodnění sankce žalovaný zdůraznil, že přestupek se mohl stát minimálně ve vědomé nedbalosti a rozvedl tuto úvahu na straně 15 svého rozhodnutí. Žalovanému nebylo zřejmé, jak jinak by měl odůvodnit psychický vztah žalobce k tomu, že připoután nebyl. Žalobce nenabídl žádné jiné tvrzení, které by jeho zavinění vylučovalo a skutečně z toho, jak se věci obvykle dějí, nelze usuzovat na to, že by skutek žalobce nebyl kryt zaviněním minimálně ve formě nedbalosti. Pokud snad žalobce nebyl při řízení vozidla příčetný, není tato skutečnost žalovanému známa. Jakmile žalobce svoji nepřičetnost v době skutku prokáže, žalovaný sám bude iniciovat provedení obnovy řízení a současně podle § 97 zákona o silničním provozu podnítí zahájení řízení o odnětí řidičského oprávnění pro ztrátu zdravotní způsobilosti.
11. K materiálnímu znaku přestupku se žalovaný vyjádřil na straně 13 až 14. Materiální znak nabývá významu především ve skutkových podstatách přestupků, které bývají definovány pomocí tzv. neurčitých právních pojmů. U připoutání bezpečnostním pásem je tato povinnost definovaná exaktně a tvoří dispozici odkazovací normy skutkové podstaty přestupku. V takových případech bude otázka zvažování existence materiálního znaku právě omezena „pouze“ na existenci výjimečných okolností, které by skutek formálně odpovídající vymezené skutkové podstatě dekriminalizovaly. Obdobnou myšlenku vyslovil i vysokoškolský profesor a právník F. S., který na příkladu zákonem či dopravní značkou stanovené nejvyšší dovolené rychlosti ilustruje potřebnost jasného pravidla a srovnává jej s pravidlem přiměřené a rozumně opatrné rychlosti, které bylo po nějakou dobu zavedeno ve státě Montana. Toto pravidlo vedlo k totální nejistotě nejen mezi řidiči, ale i mezi policisty a soudy při posuzování, jaká rychlost ještě ve smyslu výše uvedeného vymezení je dovolená a jaká již ne. Nejvyšší soud státu Montana po nějaké době označil toto pravidlo za extrémně nejednoznačné. V právní teorii totiž platí, že jakákoliv norma je vždy vyjádřením, promítnutím nebo jinou formulací svého opodstatnění a smyslu. Nelze proto než konstatovat, že jediné jasná norma nese onu závaznost a nelze se ubránit tomu, že smysl a význam nejvyšší dovolené rychlosti (bezpečnost silničního provozu, organizace dopravy na určitém území, plynulost, ohleduplnost a vyšší míru předvídativosti) bude do určité míry zjednodušen a možná i poněkud „slisován“ právě do oné právní normy – stanovení přesných rychlostních limitů, tedy pravidel. Bude-li však za konkrétních okolností tato maximální rychlost nebezpečná nebo nevhodná (sněžení, hustý provoz), je možné se od maximální dovolené rychlosti odchýlit, ovšem pouze směrem dolů. V porovnání s důsledky nejistoty, kterou by vyvolávala nejasná norma, je proto určité zredukování smyslu zákona do jasné a poměrně striktní normy výrazně lepším výsledkem zákonodárského procesu. Z toho důvodu nejvyšší dovolená rychlost platí v konkrétním úseku jak za dne, noci, dopravní špičky, prázdné silnice, v zimě, v létě, pro nová auta, pro veterány, pro vozidla technicky způsobilá i nezpůsobilá, pokud se zde budou neoprávněně vyskytovat v provozu, jakož i pro vozidla vybavená antikolizními systémy všeho druhu atp. Od nepřipoutání se bezpečnostním pásem obecně nelze očekávat existenci takových výjimečných okolností, které by mohly vyloučit existenci materiálního znaku, tedy společenské nebezpečnosti. Ze spisového materiálu se mimo sáhodlouhé litanie žalobce založené na selektivní citaci vytržených pasáží rozsudků Nejvyššího správního soudu nepodává, proč konkrétně si žalobce myslí, že okolnosti jeho jednání byly tak výjimečné, že je třeba ho dekriminalizovat.
12. Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci **přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel

ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), s přihlédnutím k § 2 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném ke dni vydání rozsudku, podle kterého *odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele přestupku (dále jen "pachatel") příznivější.*

13. Soud zjistil **ze správního spisu** ve vztahu k souzené věci z oznámení přestupku jeho spáchání tak, jak je uvedeno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku. Žalobce oznámení podepsal a ve vyjádření uvedl, že „*nesouhlasí s rozhodnutím*“. Podpis žalobce je shodný s ostatními jeho podpisy ve správním a soudním spise.
14. Po obdržení oznámení o zahájení řízení žalobce vznesl dne 28. 3. 2017 námitku podjatosti, podle které se žalobce dozvěděl informace o vztahu oprávněné úřední osoby ke svědkům, zejména ke členům posádky vozidla P. V. a policistům, a proto je podjatá stejně jako její vedoucí a starosta města. Dalším důvodem podjatosti jsou pasáže předvolebního programu strany vládní koalice města, a to zejména ty, které se týkají trestání řidičů za přestupky a zvýšení příjmů rozpočtu, o čemž se žalobce dozvěděl z místních novin. Námitka byla doručena prostým e-mailem, bez elektronického podpisu. Tutéž námitku žalobce podal písemně dne 4. 4. 2017.
15. Žalovaný rozhodl usnesením ze dne 28. 4. 2017, že starosta, tajemník, vedoucí odboru správních agend, vedoucí přestupkového oddělení a 8 referentů odboru správních agend nejsou vyloučeni z provádění úkonů v žádném z řízení u podřízeného správního orgánu, ve kterých vystupuje žalobce v pozici účastníka.
16. Městský úřad předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 29. 3. 2017, žalobce předvolání převzal do vlastních rukou dne 23. 3. 2017. V předvolání byl žalobce poučen podle § 14, § 24 odst. 1, § 31, § 33 odst. 1, § 36 odst. 1 až 3, § 38 odst. 4, § 41, § 60, § 62 odst. 1, § 72, § 73 odst. 2, § 74 odst. 1, § 79 odst. 1 a § 76 správního řádu.
17. V předvolání ze dne 9. 5. 2017 k jednání dne 5. 6. 2017 byl žalobce poučen opětovně podle ustanovení citovaných výše. Toto předvolání žalobce převzal dne 18. 5. 2017.
18. Žalobce vznesl dne 31. 5. 2017 další námitku podjatosti, a to všech zaměstnanců městského úřadu, protože jednotliví zaměstnanci jsou v rámci disciplinární odpovědnosti pozitivně motivováni naplnit rozpočtový ukazatel z příjmů z pokut na budoucí rok, jinak by byli negativně motivováni při jeho nedosažení nebo hrozbě jeho nedosažení. Tyto informace se žalobce dozvěděl od úřední osoby městského úřadu. Žalobce uvedl, že se na nařízené jednání nedostaví, vyčká zprávy o vyloučení podjatých osob a dostaví se na nově nařízené jednání, které povede nepodjatý úředník.
19. Městský úřad provedl dne 5. 6. 2017 **ústní jednání**, kde vyslechl svědka pprap. M. B. Ten uvedl, že dne 17. 1. 2017 v obci Valašské Klobouky u prodejny Penny Market v době přibližně v 9.05 h kolem nich projelo vozidlo žalobce ze směru od obce Klobouky na obec Poteč. Řidič tohoto vozidla nebyl připoután. Hlídka se vydala za žalobcem a zastavila ho na parkovišti naproti hasičské zbrojnici. Žalobce ztotožnili dle předložených dokladů a oznámili mu, jakého přestupku se dopustil – nepřipoutání bezpečnostním pásem. Svědek se řidiče zeptal, zda vlastní lékařské potvrzení, že nemusí být připoután bezpečnostním pásem a žalobce sdělil, že toto nevlastní a s přestupkem nesouhlasí. K dotazům správního orgánu svědek uvedl, že seděl na místě spolujezdce, služební vozidlo policie bylo kolmo

k hlavní komunikaci, od zpozorování přestupku do zastavení nebylo mezi vozidlem policie a vozidlem žalobce žádné jiné vozidlo. V době, kdy žalobce projížděl kolem služebního vozidla, připoután nebyl, fotodokumentace či videozáznam o přestupku pořízeny nebyly. Jednání žalobce bylo arogantní, ve vozidle seděl sám, na oblečení žalobce si svědek nevzpomínal.

20. Pprap. R. M. jako svědek dne 5. 6. 2017 vypověděl, že s vozidlem byli zaparkováni na parkovišti u Penny Marketu a asi kolem deváté hodiny v centru obce ve směru na obec Poteč po hlavní silnici kolem nich projelo vozidlo žalobce, kdy zjevně a nepochybně bylo vidět, že žalobce jako řidič vozidla není připoután bezpečnostním pásem. Ihned za ním vyrazili a vozidlo zastavili v obci Poteč na odstavné ploše u hasičské zbrojnice. Celou dobu měli vozidlo na dohled. K dotazům městského úřadu svědek uvedl, že v době pozorování přestupku byl ve služebním vozidle jako řidič, vozidlo se nacházelo kolmo k hlavní silnici a projíždějícímu vozidlu a mezi zpozorováním přestupku do doby zastavení mezi oběma vozidly nebylo žádné jiné vozidlo. Fotodokumentace či videozáznam přestupku nebyly pořízeny, žalobce na sdělení přestupku reagoval dotčeně, s přestupkem nesouhlasil, ve vozidle seděl sám, na oblečení žalobce si svědek nevzpomínal. Do přiložených map svědkové zakreslili popsané polohy obou vozidel.
21. Žalovaný rozhodl dne 15. 6. 2017 usnesením o námitce podjatosti shodně, jak je uvedeno výše (v bodě 15).
22. **Městský úřad v rozhodnutí o přestupku ze dne 7. 8. 2017** popsal provedené řízení, včetně důkazů. Městský úřad poukázal na rozpor mezi tvrzením žalobce a výpověďmi policistů jako svědků. Městský úřad vyhodnotil výpovědi zasahujících policistů jako dostatečně věrohodné, neboť oba policisté, kteří se podíleli na zákroku vůči žalobci, jsou úřední osoby zmocněné k dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích a pro městský úřad jsou osobami dostatečně věrohodnými, neboť přestupek žalobce zjistili při výkonu svého povolání, jejich výpovědi jsou shodné a vypovídají o přestupku jako o jednom celku. Městský úřad považoval za zcela nepravděpodobné, že by zakročující policisté záměrně uváděli nepravdivé údaje a vystavili se tak vědomě nebezpečí trestního stíhání pro trestný čin křivého obvinění, anebo pro trestný čin zneužití pravomoci veřejného činitele. Městský úřad proto uvěřil svědkům – zasahujícím policistům a jejich výpovědím, ve kterých neshledal žádné nesrovnalosti a které se obsahově shodovaly. Naopak jednání žalobce se jevílo městskému úřadu jako účelové, se snahou vyhnout se řešení spáchaného přestupku a následné sankci a bodovému hodnocení, neboť se k nařízeným ústním jednáním opakovaně bez řádné omluvy nedostavil a naopak se snažil jednání protahovat opakovaným podáváním námitek podjatosti.
23. Místo spáchání dopravního přestupku žalobcem je přehledný úsek a svědci shodně ve svých výpovědích sdělili, že přestupek oba zpozorovali ze služebního vozidla, které bylo zaparkováno kolmo k hlavní silnici I/57, po které projížděl žalobce ve směru jízdy od obce Valašské Klobouky do obce Poteč. Dle shodných výpovědí svědků bylo zřetelně vidět, že řidič vozidla není připoután bezpečnostním pásem. Hlídka se ihned po zjištění přestupku za žalobcem vydala a zastavila jej v obci Poteč na parkovišti naproti hasičské zbrojnice. Hlídka vozidlo žalobce viděla po celou dobu od zpozorování přestupku až do jeho zastavení, neboť jela bezprostředně za uvedeným vozidlem.
24. Žalobce měl právo se vyjádřit ke všem skutečnostem, které mu byly kladeny za vinu, i k důkazům a dále navrhopvat důkazy na svou obhajobu. Policisté zjistili přestupek při

dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu a ve svých výpovědích se shodovali v zásadních údajích popisu zjištění protiprávního jednání žalobce. Městský úřad přihlédl k evidenční kartě řidiče, kde má žalobce tři záznamy a z toho žádný v posledních třech letech, přičemž vytykaného přestupku se dopustil poprvé.

25. Městský úřad provedl dokazování přestupkovým spisem a svědeckými výpověďmi zasahujících policistů a porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a tedy spáchání přestupku zjistil z oznámení přestupku, úředního záznamu a svědeckých výpovědí zasahujících policistů.
26. Městský úřad při ukládání pokuty přihlédl ke způsobu spáchání přestupku, kdy žalobce přestupek spáchal na místě veřejně přístupném, na silnici I/57 v obci Valašské Klobouky, vedoucí kolem výjezdu z parkoviště Penny Market, tedy v místech s vyšší frekvencí účastníků silničního provozu, což zvyšuje riziko možné kolize a tím i společenskou nebezpečnost přestupku. Městský úřad následky přestupku nezjistil. Městský úřad vzal v úvahu i to, že žalobce svým jednáním ohrozil zájem chráněný zákonem, tedy bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. Podle městského úřadu se žalobce dopustil přestupku z nedbalosti vědomé – každý vlastník řidičského oprávnění je povinen znát právní předpisy týkající se vymezených povinností řidiče. Závažnost přestupku městský úřad považoval za vysokou, jelikož žalobce svým jednáním mohl ohrozit ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích, ale nepřipoutáním se bezpečnostním pásem hlavně sám sebe. Materiálním znakem přestupku se rozumí jeho společenská škodlivost, která spočívá v ohrožení nebo porušení zájmu a hodnot chráněných zákonem. Společenská škodlivost jednání žalobce spočívala v ohrožení celospolečenského zájmu, kterým je bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, jehož se v menší či větší míře účastníme *všichni bez výjimky, kdy všichni máme zájem na tom, aby ze strany neukázněných a nedisciplinovaných řidičů nedocházelo k ohrožování našeho zdraví, života či majetku*. Pohnutky žalobce městský úřad vyhodnotil jako nezodpovědně vyhodnocenou situaci, kdy ohrozil bezpečí ostatních účastníků silničního provozu. Závažnost přestupku shledal městský úřad jako vysokou.
27. **Žalobce v odvolání** namítal, že oprávněná úřední osoba vedla řízení a provedla dokonce i jednání, aniž by bylo rozhodnuto o námitce podjatosti, což je vadou řízení. V rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu se správní orgán nevypořádal se všemi důvody námitky podjatosti. Ústní jednání proběhlo nezákonně v nepřítomnosti žalobce. Žalobce očekával, že jednání nebude probíhat do rozhodnutí o námitce podjatosti a nepředpokládal ani, že proběhne výslech svědků, o tom žalobce nebyl předem vyrozuměn. Svědci nebyli řádně identifikováni a nejsou zasahujícími policisty. Z mapy vyplývá, že nelze určit místo údajně spáchaného skutku. Žalobce sdělil, že se za jízdy vyměnil se svým spolujezdcem. Jméno spolujezdce je J. V., nar. X, P. 1234, K. Městský úřad se nevypořádal se zaviněním a neprokázal ho. Žalobce se přestupku nedopustil. Význam výpovědi policistů není vyšší než význam výpovědi žalobce. K výpovědi policistů nelze přihlížet, protože policisté se snažili řidiči vnutit uznání přestupku, respektive podepsat předmětný protokol. A ani jeden z policistů nedokázal popsat předmětné vozidlo žalobce ani jeho samého, dokonce se o to ani nepokusil a nepokusil se o to ani městský úřad. Městský úřad měl zjistit, zda jsou policisté hodnoceni podle úspěšnosti, s jakou se jim daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky. Policisté po odmítnutí viny za přestupek žalobcem přistoupili k důkladné prohlídce vozu a snažili se nalézt cokoliv, co by bylo v rozporu s právními předpisy. Policisté účelově neuvedli, že předmětné vozidlo má zatmavená skla, městský úřad měl

provést rekonstrukci a prokázat, že je do automobilu vidět. Záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek, stejně jako úřední záznam. Výpovědi policistů byly nepravdivé, žalobce při jízdě vpřed připoután byl, nebyl připoután pouze při couvání. Není pravdou, že žalobce měl nefunkční pravé zadní brzdové světlo, pravé zadní obrysové světlo a neúplnou povinnou výbavu. Ve vozidle, ve kterém seděl žalobce a které řídil jeho spolujezdec, byla lékárnička, náhradní pojistky a i náhradní žárovky. Obvinění vůči žalobci byla vykonstruovaná. Žalobce neomezil, ani neohrozil jiného účastníka silničního provozu. Žalobce nebyl řádně poučen a nevěděl, kdy budou shromážděny všechny podklady rozhodnutí. O skutku není ve správním spise jediný důkaz. Z provedených důkazů nelze zjistit, kdy a kde k přestupku došlo. Nebyla naplněna materiální stránka přestupku. Žalobce namítl podjatost všech zaměstnanců žalovaného, včetně ředitele úřadu a hejtmána. Důvodem měl být poměr k věci (blíže neidentifikovaný) a také příbuzenský vztah úředníků a policistů. V době přestupku šlo o dobrou viditelnost, nízkou hustotu provozu a šlo o rovný přehledný úsek, kde se nenacházeli žádní chodci ani cyklisté, nedošlo k žádnému ohrožení. Materiální stránku městský úřad nevyhodnotil. Jakýmsi úvahami, které by se vzdáleně mohly tohoto kritéria týkat, se městský úřad zabýval až v závěru pouze ve vztahu k výši uložené sankce. Žalobce navrhl výslech policistů, kteří ho zastavili, rekonstrukci děje a výslech řidiče. Výše trestu nemá oporu ve správním spisu, trest byl uložen v rozporu s pravidly pro jeho ukládání v rozporu se zákonem. Jednání bylo chybně právně kvalifikováno. Odvolání o rozsahu 17 stran žalobce doplnil o četné citace nahodile vybrané judikatury.

28. **Žalovaný v rozhodnutí o odvolání** zrekapituloval průběh správního řízení, popsal zjištěné skutečnosti a vypořádal se s námitkami žalobce takto: k námitkám podjatosti osob správních orgánů I. a II. stupně žalovaný uvedl, že žalobce podal námitku podjatosti dne 14. 10. 2016 a dne 13. 12. 2016 žalovaný vydal usnesení o tom, že nikdo z úředních osob městského úřadu (včetně starosty a tajemníka) není vyloučen z projednávání věci. Pojem neodkladného úkonu správní řád zná a to například právě v souvislosti s námitkou podjatosti úřední osoby. Ustanovení § 14 odst. 3 věta druhá správního řádu stanoví, že do doby než představený posoudí, zda je úřední osoba vyloučena, může tato osoba provádět jen takové úkony, které nesnesou odkladu (tj. neodkladné úkony). Žalovaný odkázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 83/96 a zejména na pasáž, že stát má právo na to, aby řádný výkon spravedlnosti nebyl ohrožován takovými okolnostmi, na které přes své úsilí a prostředky nemá žádný vliv. V případě, kdy námitka podjatosti již na první pohled vychází z evidentních fabulací účastníka řízení, které postrádají jakýkoliv rozumný základ, pak lze konflikt dvou důležitých hodnot, a to práva obviněného na spravedlivý proces na straně jedné a veřejného zájmu na tom, aby bylo řízení o přestupku věcně uzavřeno a pokud možno v zákonných lhůtách na straně druhé, vyřešit právě naznačeným způsobem. V takovém případě totiž jde o konflikt hodnot pouze zdánlivý, neboť právo na spravedlivý proces obviněného tím není nijak dotčeno. Dojde-li k následnému prohlášení konkrétní úřední osoby za podjatou, pak následně budou muset být anulovány právní účinky veškerých úkonů, které jako podjatá činila, a to od počátku řízení. Příslušné právní prostředky takového postupu existují, jde konkrétně o obnovu řízení.
29. V kontextu přestupkového řízení proto může být neodkladným úkonem i samotné vydání rozhodnutí ve věci, pokud se blíží konec lhůty k projednání přestupku, eventuálně hrozí-li neúměrné průtahy v řízení. Tím spíše jím tedy může a musí být ústní jednání o přestupku, k němuž jsou předvoláni svědci. Reagoval-li žalovaný na námitku podjatosti usnesením, je takový postup zcela v pořádku a úkony provedené mezi námitkou podjatosti a zákonnou

reakcí na ni, nejsou úkony, které by měly být anulovány, jestliže námitce podjatosti nebylo vyhověno a žalobce se proti tomuto usnesení ani neodvolal. Usnesení o námitce podjatosti je usnesením deklaratorním, kterým se potvrzuje stav, že uvedená osoba podjatou nebyla a nebylo tak důvodu pro její vyloučení z projednávané věci a tedy ani k opakování úkonů již učiněných touto osobou. Podle § 14 odst. 3 správního řádu platí, že úřední osoba, která se dozví o okolnostech nasvědčujících, že je vyloučena, je povinna o nich bezodkladně uvědomit svého představeného. Do doby než představený posoudí, zda je úřední osoba vyloučena, a provede potřebné úkony, může tato osoba provádět jen takové úkony, které nesnesou odkladu.

30. Co se týče námitky podjatosti všech úředních osob žalovaného, včetně ředitele úřadu a hejtmána, žalovaný opakoval v návaznosti na citovaný nálezn Ústavního soudu, že i stát má prostřednictvím svých správních orgánů právo na spravedlivý proces a že v situaci, kdy námitka podjatosti není založena na konkrétních a alespoň pohledem průměrně inteligentního jedince racionálních skutečnostech, pak skutečně není nutné vyčkávat s vydáním rozhodnutí ve věci do vydání usnesení o nevykloučení (nebo třeba i vyloučení) oprávněných úředních osob a jejich představených. Žalobce v námitce podjatosti uvedl, že všechny úřední osoby, včetně ředitele, a dokonce i hejtmán kraje mají byt v příbuzenském vztahu k zasahujícím policistům, a proto mají mít zájem na výsledku řízení.
31. V této souvislosti je zajímavé, že v tu dobu ještě žalobce nevěděl, které úřední osobě žalovaného bude jeho věc přidělena, a přesto tvrdil, že „se právě dozvěděl informace o vztahu oprávněné úřední osoby odvolacího správního orgánu ke svědkům a důkazům v tomto řízení“. Není nutné asi výslovně rozebírat absurditu tvrzení, že snad několik desítek úředníků žalovaného, jejich ředitel a hejtmán by byli příbuzní dvou zasahujících policistů prokazatelně jiným způsobem než „od Adama a Evy“, pokud bychom přistoupili na kreacionistickou teorii vzniku světa člověka, a že snad by si tohoto příbuzenského vztahu byli vědomí, a proto „drželi při sobě“ a „navzájem se kryli“ po mnoho generací od „stvoření světa. Žalobce námitku podjatosti zjevně podal pouze proto, aby dosáhl prodloužení řízení.
32. Žalovaný námitku podjatosti předal Ministerstvu dopravy jako orgánu nadřízenému a bude čekat na rozhodnutí o ní, eventuálně sdělí, že k nim nepřihlédne. Z dosavadní praxe je žalovanému známo, že rozhodování Ministerstva dopravy trvá dlouho a dosud vysoce překračovalo lhůty stanovené správním řádem. Takový postup je v souladu i se závěrem rozsudku Krajského soudu v Brně ve věci sp. zn. 41 A 10/2016.
33. K námitce proti ústnímu jednání v nepřítomnosti žalobce žalovaný odkázal na výklad § 59 správního řádu, který říká, že závažným důvodem pro omluvu z jednání jsou zejména pracovní neschopnost uznaná lékařem, ošetřování člena rodiny, dovolená objednaná s časovým předstihem, svatba, pohřeb, účast na jiném řízení před soudem atd. Důvody nepřítomnosti sdělí předvolaný úřadu prokazatelným způsobem. To, zda se jedná v daném případě o závažný důvod k omluvě, posoudí správní orgán v rámci svého správního uvážení při respektování předvídatelnosti rozhodnutí. Při svém rozhodování správní úřad vždy přihlíží k individuálním charakteristikám případu i osobnosti předvolaného. Tento výklad shodně uvádějí jak publikace Správní řád – komentář. I. vydání od Josefa Vedrala, vydaného v nakladatelství Polygon v červnu 2006, a tak i kniha Správní řád – nový zákon s úpravou a poznámkami autora Radka Ondruše, kterou vydalo nakladatelství Linde Praha, a. s., v roce 2005. Je třeba pouze zdůraznit zákonný požadavek zásady legitimního očekávání podle § 2 odst. 4 správního řádu.

34. S odkazem na § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o přestupcích“) žalovaný uvedl, že za vadu řízení se považuje, pokud věc bude projednána v nepřítomnosti obviněného, který se nedostavil bez náležité omluvy, ale je tady existence důležitého důvodu. Správní orgán posuzuje i závažnost skutečnosti, pro kterou mu obviněný nedoručil náležitou omluvu. Na druhou stranu náležitá omluva vždy předpokládá existenci důležitého důvodu a hodnocení, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, respektive důležitý důvod provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Musí současně existovat náležitý důvod, omluva musí být adresována správnímu orgánu bezodkladně a tato musí být náležitá. Vzhledem k tomu, že žalobce vznesl námitku podjatosti v písemnosti, kterou doručil městskému úřadu pět dní před konáním ústního jednání, přičemž 31. 5. 2017 byla středa a jednání se konalo v pondělí 5. 6. 2017, muselo být žalobci jasné, že o ní nebude do doby konání ústního jednání žalovaný rozhodovat a že žalobci nebude toto rozhodnutí doručeno. Protože v námitce podjatosti žalobce výslovně zmínil § 14 správního řádu, muselo mu být po přečtení tohoto ustanovení jasné také to, že oprávněná úřední osoba má i přes vznesenou námitku právo činit bezodkladné úkony, jakým výsledkem předvolaných svědků nepochybně je. Žalobce tedy neměl žádný rozumný důvod předpokládat, že se nařízené ústní jednání nebude konat. Pokud v tomto ohledu měl jakékoliv pochybnosti, mohl si z procesní opatrnosti tuto skutečnost telefonicky či prostřednictvím e-mailu u městského úřadu ověřit. Žalobce tak však zcela záměrně neučinil a z jednání se neomluvil. Vzhledem k tomu byly splněny všechny zákonné podmínky pro konání ústního jednání v nepřítomnosti žalobce. Žalobce se z jednání nijak neomlouval, pouze se sám o své vůli rozhodl, že k němu nepřijde, protože to tak subjektivně vyhodnotil, a to i přesto, že byl nad rámec zákonných povinností v předvolání upozorněn i na skutečnost, že k jednání se dostaví i svědci – zasahující policisté. Městský úřad ve svém rozhodnutí o přestupku srozumitelně, i když stručně, odůvodnil, proč k „omluvě“ žalobce nepřihlédl.
35. K námitce o vyjádření k podkladům před vydáním rozhodnutí žalovaný zdůraznil, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí ve věci je součástí práva být slyšen, který je jádrem ústavního konceptu práva na spravedlivý proces. Jedním z hlavních důvodů existence práva soukromé osoby být slyšena je umožnit správnímu orgánu vydat nejlepší možný akt, tj. akt, který je založen na správném a vyváženém zhodnocení všech skutečností a argumentů. Smyslem § 36 odst. 3 správního řádu je podle judikatury umožnit účastníkovi řízení, aby mohl uplatnit své výhrady, případně učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Vždy je třeba zkoumat, zda poté, kdy účastník v souladu s poučením postupoval, byl správní spis následně doplňován či nikoliv, a zda tak účastník měl faktickou možnost se s úplným správním spisem seznámit. Podle žalovaného výše formulovaný účel předmětného ustanovení byl jednoznačně naplněn, neboť žalobce byl v předvolání k ústnímu jednání poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (viz zadní strana předvolání). Správní orgán vůbec v takovém případě vydávat usnesení nemusí a v situaci, kdy ani při ústním jednání nové podklady nedoplňoval, je dostačující lhůta pro vyjádření se k podkladům právě bezprostředně po jeho skončení. Žalobce se mohl k podkladům pro rozhodnutí vyjádřit na závěr ústního jednání, a pokud se k němu nedostavil, mohl tak učinit ještě poté. Městský úřad v daném případě postupoval v souladu se stanoviskem Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013 i s judikaturou Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, kterou žalovaný podrobně citoval.

36. K námítkám ohledně skutkového stavu a provedeního dokazování žalovaný odkázal na § 125c odst. 1 písm. k) a § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. V souladu s judikaturou je tak nepřipoutání se bezpečnostním pásem nepochybně přestupkem pozorovatelným pouhým okem. V normálních situacích tento přestupek není nijak dokumentován, a proto věrohodné svědectví policistů zpravidla představuje dostatečný důkaz o jeho spáchání. Rozporuje-li řidič spáchání takového přestupku, je nutné policisty vždy vyslechnout jako svědky. Výpovědi policistů nelze hodnotit jako nezpochybnitelný důkaz, nicméně pro založení pochybnosti o pravdivosti tvrzení by měly existovat konkrétní důvody. Policie se v řízení primárně považuje za nestranného svědka události, který není žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení. Pochybnosti o věrohodnosti výpovědi policistů vyvstanou zejména tehdy, neshodují-li se jejich výpovědi v podstatných okolnostech věci. Naproti tomu, vzhledem k časovému odstupu mezi spácháním přestupku a výsledkem policisty, nemohou rozpory nebo nedostatky výpovědí v okrajových aspektech, případně věrohodnost výpovědi nikterak ovlivnit. Objektivita výpovědi policistů je narušena i v případě, kdy po zastavení vozidla byla provedena přehnaně horlivá a rozsáhlá kontrola, aniž by k tomu byl rozumný důvod.
37. Žalovaný konstatoval, že výpovědi policistů v posuzovaném případě netrpí žádnými nedostatky, které by zakládaly důvodné obavy o jejich nestrannosti. Postup policistů při kontrole řidiče byl korektní, bez náznaku jakéhokoliv šikanózního jednání vůči žalobci. Výpovědi policistů byly konzistentní a bez rozporů. Oba policisté se především jasně shodovali v tom, že žalobce nebyl připoután. Oba shodně uvedli, že v danou dobu stáli na parkovišti u Penny Marketu ve Valašských Kloboukách a viděli zřetelně, jak žalobce jedoucí ve směru od centra města na Poteč nebyl za jízdy na sedadle připoután bezpečnostním pásem. Uvedené místo označili i do mapy, takže není pochyb o tom, kde se skutek přesně stal. Výhledu na vozidlo žalobce nic nebránilo. Policisté pozorovali jízdu řidiče z velmi malé vzdálenosti čelem k předmětné komunikaci a na jedoucí vozidlo se zaměřovali. V takové situaci lze tedy vyloučit, že by se ve svém pozorování policisté mýlili a že by si snad před nimi jedoucího řidiče spletli s řidičem couvajícím, jak uvedl žalobce na straně 5 odvolání. Je navíc dosti bizarní, pokud by žalobce měl couvat po silnici I/57. Pokud policisté nepopisovali ve svých výpovědích vozidlo žalobce, nejde o žádnou závalu jejich svědectví. Lapidárně řečeno, vozidlo „nemělo problém“, ale problém byl na straně řidiče, který byl nepřipoutaný. Pokud policisté popsali, že šlo o vozidlo Volkswagen Touran, je takový popis dostačující.
38. Žalovaný neměl důvod zasahujícím policistům nevěřit, když nebyl prokázán žádný důvod, pro který by výpovědi policistů měly být tendenční a vedeny snahou žalobce poškodit. Žalobce kromě obecných závěrů z judikatury nepředložil žádnou konkrétní skutečnost, která by výpovědi policistů zpochybňovala. Žalobce evidentně účelově používal závěry z rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 7 As 83/2010 a sp. zn. 7 As 102/2010. Žádná horlivá kontrola se v projednávané věci neodehrála, a pokud by tomu bylo naopak, není zřejmé, z jakého důvodu žalobce na takové jednání nepodal stížnost u nadřízeného policistů, eventuálně jej nezaznamenal jako své vyjádření do oznámení přestupku. Je otázkou, zda žalobce své tvrzení o šikanózní kontrole skutečně míní vážně, neboť v odvolání na straně 5 popřel, že by měl „nefunkční pravé zadní brzdové a obrysové světlo a neúplnou povinnou výbavu“, a to i přesto, že spisový materiál neobsahuje jedinou zmínku o tom, že by policisté nebo správní orgán žalobci něco takového vytýkali. Je proto možné, že tento text zde nedopatřením zůstal z jiného odvolání, které podával buď žalobce

nebo jiná osoba, která ho v tomto řízení „obhazuje“ v rámci jednoho z mnoha komerčně nabízených „pojištění proti pokutám“. Struktura odvolání, včetně opakování mnoha nesouvisejících námitek, se v různých nepatrných obměnách opakuje u žalovaného již zhruba čtyři roky.

39. Pokud jde o zastavení vozidla žalobce policisty, pak se tak stalo evidentně v rámci dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 124 odst. 9 písm. a) zákona o silničním provozu a policie ho vykonává tím, že kontroluje dodržování povinností účastníků a pravidel provozu na pozemních komunikacích a podílí se na jeho řízení. Za tím účelem jsou policisté oprávněni mj. zastavovat vozidla v souladu s § 124 odst. 10 písm. b) téhož zákona.
40. Tvzení žalobce, že se měl vyměnit za jízdy s jiným řidičem, je tak absurdní historkou, že k jejímu vyvrácení není třeba výsledku dalších zasahujících policistů. V tomto případě je oním hlavním důkazem nejen úřední záznam policistů, ale především svědectví obou z nich. Prvotní úkony spočívající ve ztotožnění žalobce nemusí být podporované svědectvím policistů. Je zcela absurdní, aby si zasahující policisté, kteří žalobce sledovali, nepovšimli výměny řidičů, která by nemohla proběhnout jinak než při otevření dveří vozidla. Je zcela vyloučeno měnit za jízdy řidiče vozidla v malém osobním autě. Takto se lze měnit ve vozidle, kde je dostatek prostoru, jako například v autobuse, přičemž takové jednání je pochopitelně zcela v rozporu s pravidly silničního provozu. Toto tvrzení a tvrzení o výměně s jistým J. V., opět snižuje věrohodnost takovéto verze.
41. Není ani zřejmé, proč by se měl žalobce měnit mezitím, co ho spatřili policisté a zastavením, a to hlavně v situaci, kdy podle výpovědí zasahujících policistů i prvotní dokumentace byl žalobce ve vozidle sám. Nadto žalovaný uvedl, že prověřil osobu J. V., nar. X, bydlícím na ulici P. 1234 v K., a dospěl na základě výpisu z registru obyvatel k závěru, že taková osoba neexistuje a co víc, dle registru RUIAN neexistuje ani adresa P. 1234 v K. Ulice P. v K. se nachází v katastrálním území K. Číslo popisné X (pozn. soudu: žalovaný zjevně míní X) v tomto katastrálním území nelze nalézt. Toto číslo popisné se nachází pouze v katastrálním území K. na ulici Č. a v katastrálním území Š. na ulici J. J. V dalších katastrálních územích v rámci města K. a však nikoliv (Dubí, Kladno, Rozdělův, Vrapice). I tato okolnost tedy svědčí jednoznačně o tom, že ve vozidle se žalobcem v okamžiku spáchání přestupku nikdo necestoval a že jde pouze o další fiktivní osobu, která se vyskytuje v podobným stylem psaných odvoláních nejrůznějších obviněných, jichž žalovaný obdržel v průběhu posledních let několik (např. odvolání jistého S. P. a žalovaný ho projednával pod sp. zn. KUSP-2336/20 až 6/DOP/Ti, nebo jistého L. E. ve věci sp. zn. KUSP-27512/2017). Žalovaný pro ilustraci uvedl, že na stránkách <http://cs.fakenamegenerator.com> je možné si nechat vygenerovat jméno fiktivní osoby, včetně adresy, data narození a zohlednění národnosti.
42. Věrohodnost tvrzení žalobce rovněž snižuje už jen samotný fakt, že tak zásadní skutečnost namítl v odvolání proti prvnímu rozhodnutí o přestupku, navíc doplňovaném teprve na výzvu městského úřadu. Tuto výměnu žalobce nijak nevysvětluje, neuvádí přesné místo výměny a její důvod. Rovněž tak není zřejmé, proč žalobce, pokud by opravdu nebyl řidičem vozidla, sáhodlouze rozporuje další skutečnosti, zejména proč věnuje asi tři strany ve svém odvolání rozebírání toho, zda jeho přestupek měl či neměl materiální znak, nebo proč zpochybňuje dokazování prostřednictvím úředního záznamu, polemizuje s městským úřadem ohledně oprávněnosti ústního jednání ve své nepřítomnosti atp. V podobném případě i Nejvyšší správní soud konstatoval, že výsledek zasahujících policistů není

potřebný (rozsudek č. j. 6 As 25/2013-23). Tento rozsudek byl potvrzen následně i v řízení před Ústavním soudem (sp. zn. I. ÚS 2662/13), který označil verzi žalobce za tak absurdní historku, že nebylo třeba, aby se jí vůbec zabýval. Výměna řidiče v době, kdy už je vozidlo pod dohledem policistů, není možná, aniž by si toho policisté všimli (viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 51 A 19/2013-58, který uvedl, že tvrzení o jedoucím automobilu sledovaném a zastavovaném policií a řidiči tohoto vozidla, který přitom přeseďá – což tak rychle ani nejde - a slepá policie si toho ani nevšimne, je natolik žalostně trapné tvrzení, že ho lze bez dalšího přejít; potvrzeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 205/2015-44, podle kterého stěžovatelova argumentace byla bizarní).

43. Žalovaný uvedl, že nemá důvod se od argumentací krajského soudu, Nejvyššího správního soudu, natož Ústavního soudu odchylovat. Stejně tak žalovaný nebude kvůli hypotetickému vyvracení takovéto absurdní historky předvolávat fiktivního svědka a spolujezdce z Kladna v jedné osobě, který zde v dané době vůbec nebyl. Pokud žalobce zpochybňoval provedené důkazy, přesunulo se důkazní břemeno na něj a bylo na něm, aby například fotodokumentací ze dne přestupku nebo svědeckými výpověďmi, pokud možno reálně existujících osob, doložil svá tvrzení, včetně výměny řidiče. Neprodlené uplatnění důležitých skutečností pro posouzení přestupku je velice důležité pro posouzení věrohodnosti, která se plynutím času vytrácí. Přírozenou reakcí každého člověka, který bezpečně ví, že se přestupku nedopustil, je ihned na místě kontroly policistům uvést všechny podstatné okolnosti, které by ho podezření ze spáchání přestupku zbavily. Tvrdí-li obviněný určité skutečnosti, které jsou podle obecných zkušenostních pravidel krajně nepravděpodobné, nenabízí k nim žádný rozumný důkaz a ani správní orgán takový důkaz není s to opatřit, lze dospět na základě toho, jak se věci obvykle dějí, k závěru o nevěrohodnosti takových tvrzení (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 5 As 126/2011). Vzhledem k nemožnosti řidiče vyměnit se v době mezi zjištěním nepřipoutaného řidiče a zastavením vozidla s jinou osobou není o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku pochyb. A není proto třeba se zabývat otázkou, zda byla skla vozidla žalobce tónovaná či nikoliv, neboť tato otázka není pro posouzení věci naprosto podstatná. Proto je tak i nadbytečný důkaz rekonstrukcí toho, zda bylo možné do vozidla žalobce vidět.
44. Uvedenou argumentací vyvracel žalovaný rovněž námitky žalobce, že snad vyslechnutí policisté nebyli těmi, kteří ho zastavili. I v tomto případě je tvrzení žalobce doplněné o návrh důkazu výpovědí fiktivního svědka „málo“ ke zpochybnění svědeckých výpovědí reálných osob.
45. K námitce nevěrohodnosti výpovědí policistů a jejich zákonného postupu při kontrole a vyhotovení záznamu žalovaný uvedl, že není třeba v takové situaci provádět další dokazování, neboť kritériem věrohodnosti důkazů není jejich množství, ale kvalita a jejich schopnost vykreslit skutkový děj v souladu se zásadou omezené materiální pravdy. Není cílem správního řízení zcela vyplnit mozaiku zkoumaného skutkového děje do posledního kamínku, ale provedeným dokazováním je nutné zjistit obraz, který předmětná mozaika skrývá, a vyloučit, že může ukrývat obrazec jiný.
46. Způsob jízdy policejního vozidla při zastavování žalobce nebo údajné hodnocení policistů podle výslednosti nemá vliv na to, zda se žalobce přestupku dopustil či nikoliv. Proto se žalovaný blíže nevyjadřoval k těmto odvolacím námitkám, neboť je neshledal jakkoliv související s prokázáním přestupku žalobce. Žalovaný také neměl důvod zabývat se

motivací policistů, neboť na dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu cíleného na dodržování povinností být za jízdy na sedadle připoután bezpečnostními pásy neshledal nic nepatřičného, šikanózního či nepřiměřeně horlivého a co by mělo vzbuzovat jeho pozornost k nějakému hlubšímu prověřování policejního zásahu. Jde o jednu z forem kontroly dodržování povinností účastníků a pravidel provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 124 odst. 9 písm. a) zákona o silničním provozu.

47. Žalovaný neprováděl žádné důkazy navrhované žalobcem, neboť skutkový stav považoval za dostatečně ustálený, než aby bylo třeba rekonstrukce či znaleckého posudku nebo svědecké výpovědi údajného řidiče J. V.
48. Žalovaný v daném případě neviděl žádnou rozumnou pochybnost o protiprávním skutku žalobce. Naopak konstatoval, že u projednávaného přestupku městský úřad ve smyslu § 3 správního řádu v souladu s požadavky § 2 téhož zákona zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a že si za tím účelem městský úřad opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Městský úřad v souladu s § 52 správního řádu provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, zejména důkaz přestupkovým spisem a protokolem z ústního jednání, kde byli vyslechnuti zasahující policisté. Přestupkový spis obsahuje veškeré nezbytné potřebné dokumenty, ze kterých je zřejmý průběh dané události a její následky. Skutečnosti týkající se jednání žalobce jsou dostatečně zdokumentovány. Zavinění žalobce bylo jasně prokázáno a skutková zjištění jsou taková, že není pochybností o průběhu protiprávního jednání. Podklady v přestupkovém spise neobsahují žádné pro věc rozhodné rozpory, takže z nich mohl městský úřad vycházet. Podle žalovaného městský úřad v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu hodnotil podklady a důkazy podle své úvahy a přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedl žalobce a s veškerými okolnostmi podstatnými skutečnostmi ohledně přestupku žalobce se ve svém rozhodnutí dostatečně vypořádal. Žalovaný se s jeho závěry ztotožnil.
49. K materiálnímu znaku přestupku žalovaný uvedl, že naplnění tohoto znaku (společenské nebezpečnosti či jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti) v řešeném případě je zcela evidentní a vyplývá ze spisového materiálu. Ve shodě s doktrínou je třeba lišit mezi dvěma základními formami následku, a to ohrožovacím a poruchovým. Prvně jmenovaný následek v podstatě znamená vyvolání stavu, který představuje pro objekt přestupku (tedy pro určitý zájem společnosti chráněný zákonem) hrozbu jeho poruchy (například překročení rychlosti, nepřipoutání se bezpečnostním pásem) neboli stav nebezpečí, druhý pak představuje již přímý zásah do tohoto objektu (ublížení na zdraví způsobením dopravní nehody v důsledku zaviněného porušení právních povinností). Objektem předmětného přestupku je bezpochyby zájem na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, vyjadřující zájem společnosti na ochraně života a zdraví osob a ochraně majetku. V dané věci sice k zásahu do takového zájmu nedošlo, objekt nebyl porušen, to však neznamená, že by předmětná skutková podstata nebyla naplněna, s ohledem na to, že k tomu postačí pouhé ohrožení takového zájmu.
50. Materiální znak přestupku spočívajícího v nepřipoutání bezpečnostním pásem představuje především razantní zvýšení rizika poranění či usmrcení nepřipoutaného řidiče při dopravní nehodě. Při rychlosti vozidla 50 km/h náraz hlavy a těla řidiče na přístrojovou desku, volant a přední sklo je srovnatelný s pádem ze třetího poschodí. Náraz hrudníkem na volant znamená zlomeniny žeber, poškození životně důležitých orgánů, vnitřní krvácení, zlomeniny stehenních kostí nebo pánve. Při jakémkoliv z těchto zranění se velice rychle rozvíjí šok, který sám o sobě znamená selhávání funkcí dalších orgánů a přímé ohrožení

životu (viz www.ibesip.cz). Celospolečenské náklady spojené s odstraňováním škod vzniklých při dopravních nehodách představují částku asi 54 miliard Kč ročně, jak vyplynulo ze zprávy Centra dopravního výzkumu (www.aktualne.cz dne 20. 3. 2006). Náklady zahrnují jak administrativu policie, soudů a úřadů, tak i náklady na lékařské ošetření, invalidní důchod, nemocenské dávky, jakož i ekonomické ztráty v důsledku toho, že usmrcená či zraněná osoba nemůže být ekonomicky aktivní. Jenom administrativní náklady pojišťoven, soudů a policie dosahují u jedné nehody se smrtelným zraněním částku 100 000 Kč, a to v tom nejsou zahrnuty náklady na zaopatření pozůstalých (například rodiny s dětmi) a trvalý výpadek ekonomicky aktivní osoby.

51. Ke zbylým námitkám žalovaný uvedl, že je skutečně velmi obtížné v nánosů zcela redundantních sousloví, vět a celých stran najít skutečné, konkrétní a relevantní odvolací důvody, se kterými by se měl žalovaný vyrovnat. I na první pohled relevantní námitky totiž vycházely z pouhé šablonovité rétoriky formou pokusných výstřelů, které možná zasáhnou cíl, či nikoliv. Jako takové jsou na hranici způsobilosti k argumentům žalovaného, neboť nejde o skutečnosti vztahující se k projednávané věci. Rovněž tak „výpisky z judikatury“ nebo často (nepřiznané) citace z rozsudků Nejvyššího správního soudu, jejichž obsahem jsou obecné lidskoprávní fráze, nejsou způsobilé námitky k vyvracení. Soudy zpravidla širším vysvětlením uvozují kontext, v němž následně řeší konkrétní praktický problém. U žalobce právě jakákoliv smysluplná návaznost „lidskoprávních frází“ na konkrétní věcnou výtku zcela chybí. Subjektivní dojmy žalobce nepřislouží žalovanému hodnotit bez dalších souvislostí, které však v daném případě neexistují. Není znám žádný důvod, pro který měl městský úřad rozhodovat zaujatě či neobjektivně.
52. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
53. Předně soud konstatuje, že městský úřad i žalovaný se věcí podrobně zabývaly, zjistily řádně podle zákonných požadavků skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, které na něj aplikovaly, vyvodily správné skutkové a právní závěry a jejich rozhodnutí jsou srozumitelná a přesvědčivá. Soud se s těmito závěry ztotožnil.
54. Neopodstatněná je proto **námitka nepřezkoumatelnosti** napadeného rozhodnutí, jakožto celku rozhodnutí městského úřadu ze dne 7. 8. 2017 a rozhodnutí žalovaného o odvolání.
55. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek

neobstojí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38).

56. Těmto požadavkům napadené rozhodnutí jako celek dostalo. Rekonstrukci jako nadbytečnou shledal žalovaný na straně 11 v posledním odstavci svého rozhodnutí o odvolání a podrobně tento svůj názor odůvodnil ve zbylé části rozhodnutí. K osobě označeného „řidiče“ se žalovaný vyjádřil dostatečně na straně 10 a 11 svého rozhodnutí o odvolání. K namítané podjatosti se žalovaný podrobně vyjádřil na stranách 4 až 6 svého rozhodnutí o odvolání.
57. K zavinění se městský úřad vyjádřil na straně 5 a žalovaný na straně 15, oba dostatečně. Soud se s argumentací městského úřadu a žalovaného ztotožnil. Ze zjištěného skutkového stavu a okolností věci se nepodává žádná skutečnost či indicie, že by žalobce nemohl být připoután bezpečnostními pásy nebo byl v takovém stavu, že by nebyl schopen ovládat a řídit vozidlo či neznal relevantní předpisy (podle § 3 odst. 2 zákona o silničním provozu *řídit vozidlo nebo jet na zvířeti může pouze osoba, která je dostatečně tělesně a duševně způsobilá k řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti a v potřebném rozsahu ovládá řízení vozidla nebo jízdu na zvířeti a předpisy o provozu na pozemních komunikacích*). Mít pod kontrolou své vozidlo a znát pravidla silničního provozu patří mezi základní povinnosti každého řidiče.
58. K obecným námitkám soud konstatuje, že podle setrvalé judikatury správních soudů jsou jak správní orgány, tak soudy povinny vypořádat se s konkrétními námitkami, s námitkami konkrétního porušení právních předpisů, nesprávného výpočtu, konkrétních důvodů nesprávného zjištění skutkového stavu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, nebo ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004-37, nebo ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Krajský soud nemusí hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, které již přesvědčivě vyslovily správní orgány (podobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128).
59. Nedůvodná je žalobní námitka, že se městský úřad nevypořádal s námitkou podjatosti před konáním ústního jednání. Jistě netřeba žalobci připomínat, že námitku podjatosti podal celkem dvakrát, a to dne 28. 3. 2017 a dne 31. 5. 2017. O první námitce podjatosti rozhodl nadřízený orgán dne 28. 4. 2017 a o druhé dne 15. 6. 2017. Městský úřad provedl ústní jednání dne 5. 6. 2017, kde vyslechl i předvolané svědky – zasahující policisty. Námitky podjatosti byly obsahově shodné v prvním i druhém případě a nesměřovaly k oprávněné úřední osobě a neobsahovaly ani důvod podle § 14 odst. 1 správního řádu, tj. že by měla s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, a měla by být vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.
60. Podle ustálené judikatury lze rozhodnout o námitce podjatosti až v rozhodnutí o odvolání, a nikoli samostatně před jeho vydáním, byť s rizikem, že úkony, které provedla oprávněná úřední osoba, která byla podjatá, a toto by shledal odvolací správní orgán, by musel správní úřad opakovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012-32).
61. Rozhodnutí o námitce podjatosti nelze podrobit samostatnému soudnímu přezkumu a správní soud se s namítanou podjatostí vypořádává až v rámci přezkumu meritorního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2014,

č. j. 9 As 121/2014-33). Podle tohoto rozsudku za běžných okolností by soudu nic nebránilo, aby vyčkal na pravomocné rozhodnutí o podjatosti oprávněné úřední osoby, avšak i v takovém případě by soud byl povinen zabývat se materiální stránkou věci. Zjistili by k žalobní námitce, že o věci rozhodovala osoba, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům, takový zájem na výsledku řízení, pro který lze pochybovat o její nepodjatosti, byl by povinen rozhodnutí ve věci samé pro tuto vadu zrušit. Jakkoliv totiž nemusí být ani rozhodnutí vydané podjatou osobou nutně nesprávné či nezákonné, existuje zde důvodná pochybnost o objektivitě projednávání a rozhodování věci a tím dochází k porušení článku 36 odst. 1 Listiny, který stanoví, že každý se může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu. Sousedním „u jiného orgánu“ je nepochybně třeba rozumět i správní orgány.

62. Ústavní soud uvedený článek vyložil mimo jiné i v usnesení ze dne 25. 6. 2009, sp. zn. II. ÚS 1062/08: *„i když toto ustanovení výslovně nevyžaduje, aby i „jiný orgán“ vykazoval atributy nezávislosti a nestrannosti tak jako soud, z jeho účelu, jímž je vymezení základních principů spravedlivého řízení, vyplývá nutnost širší interpretace. To se ostatně „na úrovni podústavního práva“ projevuje i zakotvením institutu vyloučení z projednávání a rozhodování věci pro podjatost do jednotlivých předpisů upravujících proceduru. Pokud jde o správní orgány, pro jejich rozhodovací činnost se sice logicky nepředpokládá nezávislost, nestrannost již ale ano. Nestranností je totiž třeba rozumět objektivní, předem nezaujatý přístup pověřených osob k posuzování, řešení a zejména rozhodování právních věcí, a ten je nutno vyžadovat v případě všech státních orgánů. Jiný výklad by ve svém důsledku založil procesní nerovnost, a otrásl by tak důvěrou v právní stát (jak o tom stěžovatel hovoří), jehož posláním je mimo jiné i zajistit neutrální a objektivní rozhodování jeho orgány. Námitka podjatosti úředníka rozhodujícího ve správním řízení, byť nejde o instituci soudního typu, tedy může mít ústavněprávní rozměr.“*
63. Pokud by soud naopak dospěl k závěru, že rozhodnutí vydala oprávněná úřední osoba, u které nelze žádný důvod podjatosti předpokládat, nemá bez dalšího důvod rozhodnutí ve věci samé rušit. Na uvedených závěrech by nemohla nic změnit ani absence pravomocného rozhodnutí o nepodjatosti oprávněné úřední osoby. Ani skutečnost, že by odvolací orgán odmítl o odvolání rozhodnout, nemůže sama o sobě mít jakýkoliv vliv na zákonnost konečného rozhodnutí ve věci samé.
64. V souzené věci na rozdíl od odkazované věci žalovaný o obou námitkách podjatosti rozhodl, a to před vydáním rozhodnutí o odvolání. Soud s ohledem na obecnou námitku podjatosti konkrétní „poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, a měla by být vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit“ neshledal a rovněž dospěl k závěru, že námitky podjatosti byly podány se záměrem činit ve správním řízení obstrukce a nikoli namítat skutečnou podjatost, ale spíše právo zneužívat umělými konstrukcemi s cílem získat výhody.
65. Proto byla **nedůvodná i námitka, že městský úřad neměl konat ústní jednání předtím, než žalovaný rozhodl o námitce podjatosti.**
66. Soud přisvědčuje žalobci, že není-li námitka podjatosti předložena služebně nadřízenému správnímu orgánu, jedná se o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem s možným dopadem na zákonnost rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c)

s. ř. s.]. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že rozhodnutí o námitce podjatosti musí předcházet rozhodnutí o věci samé, tato vada nemůže být dodatečně zhojena v odvolacím řízení (srov. např. rozsudky ze dne 11. 3. 2004, č. j. 7 A 192/2000-76, nebo ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 303/2016-64, bod 54). Správní orgán však může pokračovat v řízení již po (nepravomocném) rozhodnutí o námitce podjatosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012-32). Postup podle § 14 odst. 2 správního řádu, na rozdíl od přezkumu námitky v odvolacím řízení, zajišťuje kvalifikované rozhodnutí o námitce podjatosti. Pokud by bylo přípustné tuto vadu zhojit dodatečně až v odvolacím řízení, stalo by se z § 14 odst. 2 správního řádu prázdné ustanovení, které postrádá význam.

67. Nicméně je třeba zdůraznit, že procesní úprava rozhodování o námitce podjatosti v § 14 odst. 2 správního řádu se neaplikuje v případech, kdy námitka byla uplatněna opakovaně s cílem činit v řízení obstrukce či zneužívat institut podjatosti. O obou námitkách podjatosti (ze dne 28. 3. 2017 a ze dne 31. 5. 2017) rozhodl žalovaný dne 28. 4. 2017, resp. dne 15. 6. 2017 před vydáním rozhodnutí ve věci v prvním stupni správního řízení (7. 8. 2017). Důležité je, že o první (shodné) námitce podjatosti rozhodl žalovaný ještě před konáním ústního jednání dne 5. 6. 2017. S ohledem na popsany postup a důvody námitek podjatosti soud shledal, že nedošlo k porušení § 14 ani § 49 správního řádu.
68. Neopodstatněná je **námitka, že se žalobce přestupku nedopustil, že o jeho vině není žádný objektivně přezkoumatelný důkaz, že se vyměnil s druhým řidičem a jeho nevyslechnutí bylo vadou řízení.**
69. Jak již podrobně popsaly správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích a žalovaný ve vyjádření k žalobě, spáchání přestupku žalobcem osvědčily výpovědi policistů, podrobně citované výše (body 19 a 20). Tyto výpovědi byly v souladu s úředním záznamem policie a nevzbuzovaly žádné pochybnosti, že by policisty popsaná verze příběhu mohla být jiná.
70. K věrohodnosti vyjádření policistů soud odkazuje na to, že Nejvyšší správní soud a krajské soudy zcela setrvale vyslovují právní závěry, že zásadně se výpovědi policistů považují za věrohodné, pokud neexistuje konkrétní důvod k opačnému posouzení - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70, podle kterého *pokud policisté mohou zjistit spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích (§ 22 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011) již na základě prostého kontrolního zjištění (např. nedostatky povinné výbavy), příp. přestupek obvykle nelze prokázat jinak (např. nedání znamení o změně směru jízdy odbočujícím automobilem), svědecké výpovědi policistů zpravidla postačí k prokázání těchto přestupků. Uvedené by neplatilo zejména v případě, že by v průběhu správního řízení vyšla najevo skutečnost, která by založila důvod pochybovat o jejich nestrannosti; v jiných případech Nejvyšší správní soud upozornil, že ne každý nestandardní postup či poklesek vůči profesionálním standardům výkonu policejního povolání zakládá pochybnosti o nepodjatosti policisty – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012-30. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. Dále srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008-42, a ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-47, stejně jako výše citovaný rozsudek č. j. 4 As 19/2007-114. Uvedené právní názory je vždy*

třeba aplikovat na konkrétně zjištěný skutkový stav v každé jednotlivé rozhodované věci. V souzené věci se soud ztotožňuje s hodnocením výpovědí a osob policistů tak, jak ji provedly správní orgány, neboť v kontextu zjištěného skutkového stavu nebylo ani možné dospět k jinému závěru.

71. Soud shodně se správními orgány neuvěřil tvrzení žalobce, že se vyměnil se spolujezdcem jakožto druhým řidičem a přestupku se nedopustil. Pokud by tomu tak bylo, nic nebránilo žalobci tuto skutečnost uvést do vyjádření sepsanému ručně policisty na místě zjištění přestupku a bylo by možné žalobci tuto verzi uvěřit. Žalobce se vyjádřit mohl a neučinil tak. Pak ale na sebe vzal riziko důvodného posouzení takového tvrzení jako účelového a zcela nedůvěryhodného a dále na sebe přenesl břemeno prokázání tohoto tvrzení či alespoň vznesení takových pochybností, aby byl důvod pokračovat v dokazování; to se však v souzené věci nestalo (z rozsáhlé judikatury srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37, bod 24, o přenesení důkazního břemene).
72. Oba policisté shodně vypověděli, že žalobce byl v okamžiku spáchání přestupku ve vozidle sám a že vozidlo měli v neustálém vizuálním kontaktu. K tomu se podrobně vyjádřil i městský úřad ve svém rozhodnutí na stranách 2 až 5 a žalovaný na stranách 4 až 11. Soud neshledal ani žádné vady v postupech městského úřadu a žalovaného při zjištění, že žalobcem označený řidič je smyšlenou osobou. Opak žalobce neprokázal.
73. Lichá je **námítka porušení § 36 odst. 3 správního řádu a nesplnění poučovací povinnosti**. Městský úřad poučil žalobce o právech podle § 36 odst. 3 správního řádu poprvé v oznámení o zahájení řízení, které žalobce převzal do vlastních rukou dne 23. 3. 2017 a podruhé v předvolání, které žalobce převzal do vlastních rukou dne 18. 5. 2017. Městský úřad v druhém předvolání žalobce výslovně upozornil, že se s podklady pro vydání rozhodnutí může seznámit na závěr ústního jednání po výslechu svědků a ještě pět následujících pracovních dní. Námítka žalobce se tak míjí s listinami obsaženými ve správním spise.
74. Nedůvodná je **námítka absence materiálního znaku přestupku**.
75. Materiální stránkou přestupku spočívajícího v nepřipoutání se bezpečnostním pásem za jízdy se správní soudy již opakovaně zabývaly. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016-46, uvedl: „Každopádně Nejvyšší správní soud stěžovatele ubezpečuje, že materiální stránku přestupku naplnil. Nerespektoval-li stěžovatel povinnost použít za jízdy bezpečnostní pás a naplnil-li tím formální znaky skutkové podstaty přestupku [§ 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu], je zásadně naplněn i znak materiální, ledaže by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost příslušného jednání snižovaly natolik, že by materiální znak naplněn nebyl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52). Takové zvláštní okolnosti Nejvyšší správní soud neshledal. Smyslem zákona o silničním provozu je zajištění větší bezpečnosti účastníků silničního provozu. Povinnosti uložené tímto zákonem nelze vnímat jen z pohledu újmy, která může hrozit jiným účastníkům silničního provozu, jak činí stěžovatel. To, že stěžovatel jel pomalu, nebo že jel v motorovém vozidle sám, není podstatné. Nejvyšší správní soud opakuje, že řidič se musí připoutat již před začátkem jízdy, resp. od okamžiku, kdy uvede vozidlo do pohybu vpřed, až do ukončení jízdy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2007, č. j. 1 As 24/2006-86).“

76. Ani v souzeném případě zdejší krajský soud neshledal zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost žalobcova jednání snižovaly natolik, že by materiální znak naplněn nebyl. Žalovaný vypořádal odvolací námitku, týkající se materiální stránky přestupku, dostatečně. Soud se s touto argumentací ztotožnil. Žalobce nepoužitím bezpečnostního pásu za jízdy zákonnou povinnost porušil a je lhostejné, že v době jízdy ve vozidle nebyla žádná další osoba. Porušením této povinnosti dané zákonem o silničním provozu mohlo dojít k ohrožení zdraví a života žalobce, jakož i dalších účastníků případné dopravní nehody.
77. Městský úřad v rozhodnutí o přestupku a žalovaný v rozhodnutí o odvolání uvedly, že žalobce porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení *je řidič motorového vozidla (...) povinen a) být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu.*
78. Podle soudu plně postačovalo, uvedl-li městský úřad ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí, které ustanovení zákona o silničním provozu žalobce porušil. Z odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí je totiž zřejmé, že městský úřad neměl pochyby o tom, že sedadlo bylo povinně vybaveno bezpečnostním pásem; proti tomu žalobce nevzněl žádnou odvolací námitku.
79. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil. Soud se ztotožnil i s argumentací žalovaného uvedenou ve vyjádření k žalobě.
80. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 16. prosince 2019

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně